

tilsvarende nye Laan ad sædvanlig Vej. Den kritiske Revisor har gentagne Gange rettet sine Anker mod Størrelsen af denne Prioritetsbyrde, der efter sin Beskaffenhed som privat Gæld er uforholdsmæssig stor, og ligeledes have Statsrevisorerne ikke blot, ogsaa i deres sidst afgivne Betænkning, udtalt sig misbilligende om den høje Forrentning af Prioriteterne, men tillige i Betænkningen over Statsregnskabet for 1896—97 udtrykkelig gjort Henstilling om, at yde Anstalten en lignende Hjælp som den, der er givet de Kellerske Anstalter til Ordningen af deres Forhold. Ved den foreslaaede Statsgaranti, som formentlig vil gøre det muligt for Bestyrelsen at erholde et samlet Laan af det foranvænte Beløb i Statsanstalten for Livsforsikring, vil der i alt Fald kunne opnaas en saadan betryggende Ordning af Prioritetsforholdene, som er af største Betydning for Anstaltens rolige Drift og tillige, efter hvad Ministeriet ved Forhandling med Bestyrelsen har bragt i Erfaring, maa betragtes som en Betingelse for, at denne kan give Samtykke til de ved Forslagets §§ 6 og 8 fastsatte Indskrænkninger i dens nuværende Rettigheder. Da Ministeriet, som allerede berørt, af almene Hensyn maa lægge Vægt paa disse Bestemmelser, hvorved Anstalten indordnes under samme Regler som den Kellerske Anstalt, og da det paa den anden Side vilde være i Strid med de overfor saadanne selvstændige private Stiftelser som den her omhandlede sædvanligt fulgte Regler at ændre Bestyrelsesforholdene uden Anstaltens egen Indvilligelse, vil det ogsaa af denne Grund være nødvendigt at ordne Sagens økonomiske Side saaledes som her foreslaaet. I øvrigt bemærkes, at da Statskassens Prioritet i Karens Minde, som efter Reglerne i Lov af 24de Maj 1879 § 3 vil være afdraget til 83,600 Kr. i December Termin 1901, forudsættes at blive indfriet ligesom alle i de Kellerske Ejendomme ved Lyngby indstaaende Laan, vil det i § 1 omhandlede Laan kun medføre en kontant Udbetaling af 36,400 Kr.

Med Hensyn til § 3 bemærkes, at man her har optaget de i Loven af 1ste Marts 1895 § 1 indeholdte Bestemmelser om den Enkefru Keller tillagte Afstaaelsessum med den efter den foran omtalte Overenskomst nødvendige Ændring, nemlig af Forpligtelsen til Beløbets Udbetaling udelukkende paahviler Anstalten i Brejning, samt med den yderligere Bestemmelse, at Kapitalen, som i sin Tid skal udbetales Fru Kellers

Arvinger, bliver at baandlægge. Denne Foranstaltning bliver mulig ved Gennemførelsen af Overenskomsten, hvorved en betydelig kontant Kapital stilles til Raadighed for den Kellerske Anstalt, og Beløbet sikres herved paa en langt bedre Maade, end det kunde ske ved en Panteobligation med sekundær Prioritet i Anstalten.

Hvad der i § 4 er fastsat om, at Afgifterne til det offentlige bortfalde ved de i §§ 1 og 2 omtalte Transaktioner, stemmer med det fra Bestyrelsen for Gl. Bakkehus-Ebberødgaard derom fremkomne Andragende og med tilsvarende Bestemmelser i flere lignende Love, jfr. bl. a. Lov 1ste Marts 1895 § 1, sidste Stykke.

Idet man herefter gaar over til at omtale Forslagets øvrige Indhold, skal først bemærkes, at man, for paa eet Sted at samle alle Lovbestemmelser om Aandssvagevæsenet, der skulle have blivende Betydning, har optaget de Bestemmelser i Loven af 1ste Marts 1895, som det er anset for nødvendigt at opretholde, men i øvrigt ved § 11 har foreslaaet denne Lov ophævet. Betydningen heraf er nærmest den, at Lovens §§ 4 og 5 om en eventuel Sammenslutning mellem de to Anstaltsbestyrelser bortfalde. Der ses ingen Grund til at bibeholde disse Bestemmelser, som ere affattede under ganske andre Forhold end de nuværende, nemlig før de Kellerske Anstalters Flytning til Jylland, og hvis Formaal, saa vidt skønnes, i Hovedsagen vil blive opnaaet gennem nærværende Forslag, nemlig ved Foreningen af alle sjællandske Anstalter under een Bestyrelse og ved Fastsættelsen af ensartede Regler for Ministeriets Overtilsyn med Anstalterne. Den i Folketingsudvalgets Betænkning om det tidligere Lovforslag fremsatte Betragtning, som ligger til Grund for Bestemmelserne, nemlig at man ved disse kunde forebygge Konkurrence mellem de to Anstaltsbestyrelser og opnaa et gavnligt Samarbejde (se Rigsdagstidenden 1893—94, Tillæg B., Sp. 1489), har ikke mere noget Holdpunkt, naar hver Anstalt faar sin stedlig begrænsede Opgave og Fordelingen af de aandssvage mellem begge lægges i Ministerens Haand, som her foreslaaet ved § 9. I Virkeligheden har der hidtil ikke kunnet paavises nogen skadelige Følger af Konkurrencen mellem de to Anstalter, og paa den anden Side vilde en Sammenslutning af Bestyrelserne vistnok kunne have medført visse Fordele for Anstaltsdriften, da Anstalterne alle laa i Hovedstaden eller i dens Nærhed, medens den nu, efter at